

ՀՈՎՀԱՆՆԵՍ ՂՈՒԿԱՍՅԱՆ

ՀԱՅՐԵՆԱԴԱՐՁԻ ՕՐԱԳՐԻԾ

ույանքի մեջ շողում է Սպենդիարտի անվան Լենինի շքանշանակիր օպերայի և բալետի Պետական Թատրոնի հայկապ ջենքը: Բաց շականակագույն պարկետը, կաթնագույն սյուներն ու նրանց վրա նստած հայկական ոճի դեղաքանդակ խոյակներն ու գեղահյուս տրամայերիցները ողողված են ծիրանավառ ռակեփոջու մուժով: Շենքը բաբարտում է մի հսկայական սրտի պես:

Տեղի պիտի ունենա աշխատավորների դեպուտատների Երևանի Քաղաքային Սովետի հանդիսավոր նիստը, պարտիական-հասարակական կազմակերպությունների ու Սովետական Բանակի զորամասերի ներկայացուցիչների հետ համատեղ, նվիրված Սովետական Հայաստանի 26-րդ տարեդարձին:

Սովետական Հայաստան: Անուն՝ որ հպարտ պիտի հնչե իր 26-ամյա պանծալի, տքնաջան ուղիով ու հաղթանակներով:

Ահա՛ և նրանք, որոնք վերտել, ասեղծել են մեր օրեօր հզորացող հայրենիքը, մեր սրբազան հողի միշտ լավատես, աննկուն, զոհաբերող զավակները՝ արդյունաբերական ձեռնարկությունների, արանսպորտի, ողջ ժողովրդական տնտեսության դեկավադները, բրոնզադեմ տառիանովականները և գիտության, արվեստի ու գրականության աշխատողները:

Ահա և նրանց էությունը, ձուլված այս հազարհանգես տոնական ամբողջությանը, ներգաղթած հայերի ներկայացուցիչները, պանծալի հայրենիքի 26-րդ տարեդարձի տոնակատարությունը առաջին անգամ մասնակցելու սրբազան դոդով:

Բարձր է հնչում լեզուն հայոց, Հանդիսավոր նիստը որոտընդոստ ծափերի տակ բաց է անում աշխատավորների դեպուտատների Երևանի Քաղաքային գործկոմի նախագահ Լ. Հովսեփյանը:

Այժմ ամբողջ դահլիճն իր հայացքը հանել է կարմրավառ, ռակեգիր լողունգներով զարդարուն բեմում, Առաջնորդի լուսաշող արձանի ֆոնի վրա երևացող նախագահության պատկանելի սեղանին:

Այնտեղ են ընկ. ընկ. Գրիգոր Հարությունյանը, Ա. Սարգսյանը, Ս. Միքայելյանը, Ա. Քոչինյանը, Զ. Գրիգորյանը, Շ. Առուշանյանը, Բ. Աստվածատրյանը և հայոց քնարի մեծ վարպետ Ավետիք Իսահակյանը:

Դահլիճում տիրող բերկրանքն ու ոգևորությունը հասնում են իրենց գագաթնակետին, երբ հիշատակվում է ժողովուրդների Առաջնորդ Մեծ Ստալինի անունը: Հուրանակյա, բուռն ծափահարություններով դլըրդացնում են հայ ճարտարապետության այս շքեղ ձեռակերտը, երբ լսվում է հայ ժողովրդի լավագույն բարեկամ և փրկիչ, Սովետական Միության Գեներալիսսիմոս Իսսիֆ Վիսսարիոնովիչ Ստալինի հարազատ, ոգեշնչող անունը:

Չլռող ծափերի տարափի տակ պատվավոր նախագահության կազմում ընտրվում է Համկ(բ)Պ Կենտկոմի Քաղբյուրոն Մեծ Ստալինի գլխավորությամբ:

Դահլիճը մի մարդու պես լսում է Հայաստանում սովետական իշխանություն հաստատելու 26-րդ տարեդարձի մասին Հայաստանի Կ(բ)Պ Կենտկոմի պրոպական-

դալի և ազիտացիայի բաժնի վարիչի տեղակալ Ա. Հարությունյանի ղեկավարումը:

Ձեկուցողը մանրամասն նկարագրում է Լենինի-Ստալինի հերոսական պատերազմի ղեկավարությունը հայ ժողովրդի անցած 26-ամյա փառապանծ տարին:

Դժվարություններով լի է եղել այդ ուղին, բայց միշտ պսակված մեր հերոսական ժողովրդի պատմական աննկուն կամքի դափնեպսակներով: Հպարտանում ես, որ ծնվել ես հայ և որ քո կյանքը զուգարհարել է այս անմահ դարասկզբին:

Միահամուռ կիրպով ընդունվում է ողջունի նամակի տեքստին՝ ուղղված հանճարեղ Առաջնորդին: Նորից ու նորից ծովացող ծափահարություններ: Բոլորը ոտքի վրա են, դահլիճը բուռն օվացիա է սարքում Կատիվ սրբելի ուսուցիչ Մեծ Ստալինի: Նվագախումբը կատարում է Հայկական ՍՍՌ Պետական հիմնը՝ խրոխտ ու ողեշնչող:

Էլեկտրականացած դահլիճը, փնչպես մի հակալական սիրոտ հևում է տենդորեն:

«Ա՛հ, մի՞թե բառ կամ խոսք ունի,

Արշալույսը, որ կրոնկի,

Ձի անհո՛ւն է...»

Թվում է թե այդ ես մրմնջում ներգաղթած հայերի շրթերն այդ բոպեին...

Անհո՛ւն ես, Սովետական Արշալույս, սովետական ազա՛տ աշխարհ...

Մայրաքաղաքի լավագույն արտիստական ուժերը: Հաղարահանդես երեկոն այժմ նկույվել է հայոց քնարի և սրտի հմայիչ, հոգե-

կան ժառանգության բյուրեղային աշխարհը:

Համե՛րպ: Այս ամբողջ Սովետական Հայաստանն է երգում, այս ամբողջ հայ ժողովուրդն է, որ ծովացել է մի սրտի մեջ:

Իսկ այդ սիրտը նո՛ր է, վերածնված, չկա՛նրա մեջ անցյալի մոմտուն ու ցավը: Փյունիկի պես մոխիրներից ծնված սովետական հզորացող նոր հայ ժողովուրդը արևն ի վեր թնդացնում է իր երջանիկ կյանքի արտացոլումը, նոր երջանիկ երգը, որ ելնում է ոսկեծփուն դաշտերի, գործարանային շշակների, դաղձաճների և գիտության լուսեղեն հալոսատությունների սրտից...

«Ռուսի ձեռքից բռնել ամուր և անբաժանել հավատալ նրա եղբայրության—

Այդ մեր նախնիքը մեզ կտակեցին, Հայրենակեզ մարգարենները մեր,

Անհայտ կորած և հավիտյան ներկա այն վեհ Քանաքեռցին

Որ բարձրացավ ազատ Մասիսն փ վեր...»

Հայ ժողովրդի նամակը... կատարումը

խորն է ու հուզիչ...

Դա հայ սրտի խոսքն է բոլոր աշխարհների, բոլոր տառապած ժողովուրդներին և հայրենիքի զարնանաշունչ սեմը երազող բոլոր հայրենաբաղձ հայերի:

«Եղբայրներս տուն պիտ գան...»

Լենինյան-Ստալինյան պանծալի պարտիայի և Մեծն Ստալինի հայրական փրկանամբով փրկված, այլևս ազատագրված հայ ժողովուրդը, միք սրբազան հոգն ու կուտուրան այդ ես պահանջում:

26-ամյա Սովետական բարգավաճ հայրենիքս պանդուխտի երգ չպիտի ունենա այլևս:

